

KLISÉHALMOK

Thália Színház:
Hat hét, hat tánc

Éles Gergely
2010. október 3.

NÉZŐPONT

7óra7 5 pont

Közösség 8.77 pont

Idő 2 óra, szünet nélkül

Az idős özvegyasszony (aki ráadásul egy lelkes özvegye) magánórát vesz egy középkorú, szabadszájú tánctanártól. Zene, tánc, humor, na meg a generációs szakadék. Kiváló alap egy egész estés kacagtató vígjátékhoz. A Tháliában viszont erre az alapra rádobtak egy jó adag klisé, két majdnem jó alakítást, meg némi erőltetett, közhelyes népnevelést, amitől sajnos az előadás kellően feledhető lett.

Hat hét, hat tánc - Kulka János

Bár egy kis kétely motoszkált bennem, alapvetően bizakodva mentem a Tháliába. Gondoltam, egy tipikus vígjátéki szituációt jól kihasználó, elmés fordulatokkal teli verébő előadáson kacaghatom végig az estét. Sajnos azonban csalódnom kellett, még a kételyeimhez képest is. Menjünk szépen sorjában.

Vári és Kulka alakítása érdekesen ambivalens, ugyanis míg időnként azt éreztem, bizonyos gesztusok, poénok megszokássá váltak (negyedik éve adják a darabot), addig végig egyfajta plusz feszültséget, izgalmat is éreztem rajtuk, mintha félnének, valami nem úgy sikerül, ahogy kellene. Pedig sikerült. Mármost alapvetően jól hozták a figurákat. Lehetett volna kissé oldottabb, az említett „izgalom” nélkül, de számomra nem ez volt az előadás legkényesebb pontja.

Nagyobb probléma a történet *tragikus* éle. Nevezetesen az, hogy a tánctanár egy hányattatott sorsú meleg, aki még lehet, hogy AIDS-es is. Az öregasszonyról pedig az utolsó felvonásra kiderül, rákos. Bár egy könnyed, szórakoztató vígjáték akár nélkülözhetné is ezt az egész háttértörténetet, az alapvető

gond nem az, hogy benne van, hanem az, hogy milyen hangsúlyokkal. Az előadás egyszerűen túloz. Túl direkt, leegyszerűsítve jelennek meg a történetek, amikből persze aztán rettentő könnyű levonni a közhelyes tanulságokat, mint *a meleg is ugyanolyanok, mint bárki, ezért csúnya dolog elítélni őket*, vagy *azért mert valaki idős, nem kell visszavonulnia az aktív élettől*, vagy *mekkora tragédia egy szülő, vagy életünk párjának elvesztése*; és a többi. Probléma megoldva, megneveltük a nép egyszerű fiát, a nézőt, tálcán odakínálva elé a hasznos életbölcseket. És még gondolkodnia se kellett. Na ez az, amit nézőként is kikérek magamnak, ugyanis legyen a nép akármilyen egyszerű fia is valaki, akkor is tud magától gondolkodni. Sokkal drámaibban hatottak volna tehát még az egyszerű tanulságok is, ha csak jelzésszerűen, bűjtatva jelennek meg egy-egy elejtett szóban, gesztusban. Persze tény, hogy egy rendezőt az előbb felvázolt gondolatmenet helyett ennél prózaibb okok is irányítanak. Mégpedig, hogy *technikailag* sokkal egyszerűbb a tragédiát direkt a néző elé dobni, mint elbűjtatni.

Hat hét, hat tánc - Kulka János, Vári Éva

Az egyszerűsítéshez, klisékhez kapcsolódnak még túlzások a karakterekben is. Ilyenek a tánctanár káromkodásai is, amikből fele annyi is elég lett volna ahhoz, hogy megértsük, milyen kínos a társasága eleinte Lilynek. Vári öregasszonyában pedig helyenként a *kiéhezettséget* hangsúlyozzák túl. Ilyen az a jelenet, ahol Michael a nő mellére csöppent levest törli le és ettől (a jelenet szomorkás hangulatától egyébként teljesen elütve) Lily majdnem elalél.

Persze nem lehetek igazságtalan, mert időnként nevettünk nagyokat egy-egy jól sikerült poénon, de be kell vallani azt is, hogy sok fordulat meglehetősen „bejáratott” volt, amin jó esetben is csak mosolyogni lehetett. Végül egy apró gyakorlati észrevételként ide szúrnám, hogy jól esett volna egy szünet, amikor az ember járka egy kicsit. A dramaturgia nem követelte meg a szünet elhagyását, sőt. A (szintén nem túl fantáziadús *új hét – új jelenet*) felosztás nyugodtan engedett volna mondjuk az első óra végénél egy 15 perces pihenőt.

Összegezve: nézzék meg, ha gondolják, fognak picit nevetni, aztán hipp-hopp el is felejtik.